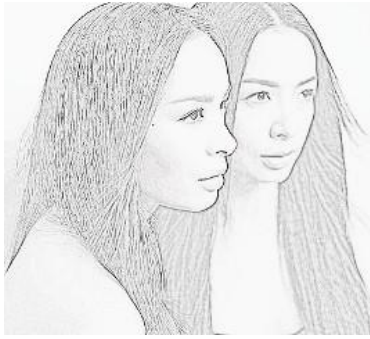

Chị Em Họ

Tạ Quang Khôi

Thanh và Kim là hai chị em họ. Ông nội của Thanh là anh ruột bà ngoại của Kim, kể cũng đã hơi xa. Hai người rất thân nhau như một đôi bạn. Họ cùng tuổi, nhưng Kim sinh trước Thanh mấy tháng. Họ không cùng một trình độ học vấn, vì Thanh phải nghỉ học sớm để giúp mẹ buôn bán. Trong khi đó, Kim cứ tiếp tục học lên. Nhà Thanh ở phố Quan Thánh, còn Kim ở gần hồ Thuyền Công, cũng gọi là hồ Ha Le. Cách xa nhau như thế mà tối nào Kim cũng đạp xe lên thăm Thanh. Rồi hai người đi bộ qua các phố Hàng Than, Hàng Giấy, chợ Đồng Xuân... để tới bờ hồ Hoàn Kiếm. Họ dạo quanh một vòng, rồi đi ngược trở về nhà Thanh. Hôm nào có trăng sáng, họ đi hai hay ba vòng hồ liền, về đến Quan Thánh thì trời đã khuya. Họ nói với nhau đủ mọi thứ chuyện, có khi cũng chẳng

nói một lời nào, lẳng lặng đi bên nhau. Hình như sự cận kề mới cần thiết. Nhiều người coi họ như một cặp tình nhân, nhưng họ chưa hề nói một lời yêu đương nào với nhau. Họ xưng hô theo tôn ty trật tự của họ hàng. Kim gọi Thanh là "chị Thanh" và xưng Kim. Thanh gọi Kim bằng tên và xưng Thanh. Họ cũng chưa bao giờ nắm tay nhau, nhưng đôi mắt của họ chứa chan tình cảm.

Khi hiệp định Genève chia cắt đất nước Việt Nam ra đời, hai người phải chia tay nhau. Gia đình Kim quyết định di cư vào Saigon. Bố Kim là một công chức cao cấp của chính phủ quốc gia. Mẹ Kim cũng là một công chức bậc trung. Trong khi đó, dù bố Thanh là một giáo viên của nhà nước, nhưng ông quyết định ở lại, vì có một người con, anh của Thanh, đi theo kháng chiến. Đêm cuối cùng, trước khi chia tay kẻ Nam người Bắc, họ không đi vòng quanh bờ hồ nữa mà lẳng lẽ ngồi bên nhau ở một góc tối, bên gốc cây liễu gần nhà Khai Trí Tiến Đức. Khi trời đã bắt đầu khuya, Kim sửa soạn đi về, Thanh chột nắm lấy tay chàng, nói nhanh :

- Kim có biết Thanh không thể xa Kim được không?

Kim nghe choáng váng cả người vì lời tỏ tình bất ngờ và táo bạo của người chị họ. Chàng cũng nắm chặt tay Thanh, rồi hỏi :

- Kim cũng biết như thế, nhưng làm thế nào bây giờ ?

Thanh nói nhanh trong hơi thở nghẹn ngào :

- Thanh muốn vào Nam với Kim.

Đó cũng chính là điều Kim mong ước, nhưng vẫn rụt rè hỏi :

- Hai bác có biết ý muốn của chị không?

Thanh ngập ngừng :

- Không...không...cậu mợ Thanh không biết gì hết.

Ngẫm nghĩ một lát, Kim lại hỏi :

- Làm thế nào bây giờ?

Như có tính toán trước, Thanh đáp ngay :

- Thanh sẽ trốn xuống Hải Phòng với gia đình một người bạn, rồi từ đó đi Nam.

Kim không ngờ Thanh lại táo bạo như thế, cũng chỉ vì tình yêu của hai người. Chàng còn đang phân vân, chưa biết tính sao, Thanh lại nói :

- Mình sẽ gặp nhau trong Saigon, rồi...rồi...vĩnh viễn không xa nhau.

Kim rụt rè :

- Mình...mình lấy gì mà sống vì Kim còn đi học...

- Thanh cũng đã nghĩ đến chuyện đó. Thanh sẽ buôn bán để Kim tiếp tục học thành tài...Thanh có chút vốn và cũng biết buôn bán. Kim cứ yên tâm học hành.

Thì ra Thanh đã tính toán mọi chuyện. Quả thật Kim không ngờ Thanh lại yêu chàng đến độ liều lĩnh như vậy. Chàng bỗng nghe lòng rạo rạt sung sướng, đê mê. Rồi hai người ngồi bên nhau thật lâu mà không nói với nhau một lời nào. Khi đã quá nửa đêm, Thanh nói :

- Thôi, mình về, anh nhé.

Kim chưa kịp nói lời từ biệt, Thanh đã ôm ghì lấy chàng, đắm đuối hôn lên môi chàng. Đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau nên Kim thấy bàng hoàng cả người, hai tay luống cuống ôm ghì lưng Thanh.

Khi họ rời nhau ra, Thanh thì thầm bên tai Kim :

- Đừng bao giờ xa nhau nhé.

Kim cũng thì thào :

- Suốt đời mình ở bên nhau, em ạ.

Lần này, vì trời đã khuya, đường phố vắng vẻ, Kim chờ Thanh trên xe đạp. Thanh ngồi sau xe, vòng tay ôm bụng Kim, ngả đầu lên lưng chàng một cách âu yếm.

Trên đường về nhà một mình, Kim thấy ý định trốn đi Nam của Thanh thật liều lĩnh và táo bạo. Dù tự ái được thỏa mãn chàng cũng băn khoăn không biết nếu chuyện đó xảy ra thật, gia đình chàng có cho phép chàng lấy Thanh không? Dù xa nhưng vẫn là có họ. Xã hội Việt Nam không hay chưa chấp nhận loại hôn nhân này. Không biết chàng có đủ can đảm làm trái ý muốn của cha mẹ không? Chàng yêu Thanh tha thiết nhưng cũng thương cha mẹ không kém. Mẹ chàng rất hiền lành, nhân hậu, lúc nào cũng nuông chiều chàng. Bây giờ vì Thanh mà làm trái ý mẹ, chàng không nỡ. Thật khó nghĩ vô cùng!

Khi về đến nhà, Kim thấy mẹ vẫn còn thức đợi chàng. Bà hỏi:

- Con đi đâu mà về khuya thế?

Vì đã có sẵn câu nói dối, chàng đáp ngay:

- Các bạn con tổ chức tiễn con. Gia đình chúng nó không đi Nam. Vì là lần cuối gặp nhau nên muốn con ngồi nán lại thật lâu.

Bà tin lời con ngay, chỉ dặn:

- Thôi, đi ngủ đi một lúc, năm giờ sáng sẽ có xe đến đón ra phi trường Bạch Mai.

Gia đình Kim vào Saigon giữa tháng 8 và ổn định nhanh chóng vì cha mẹ chàng đều được đi làm ngay. Chàng tiếp tục học năm cuối cùng bậc trung học ở một trường di cư. Ngay khi vừa tới Saigon, chàng đã vội đi tìm Thanh. Hàng ngày chàng tới bến sông Saigon để đón những chuyến tàu của Ba Lan và Mỹ đưa người di cư từ Hải Phòng vào Nam bằng đường biển. Nhưng chàng đã hoàn toàn thất vọng. Chàng tìm đến các trại tạm cư chung quanh Saigon, cũng không thấy bóng Thanh đâu. Chàng rất ngạc nhiên và nghĩ rằng có thể Thanh đã đổi ý ở lại Bắc. Sau mấy tháng dò la, tìm kiếm, chàng đành bỏ cuộc, để hết tâm trí vào việc học.

Sau năm năm đèn sách, Kim đã tốt nghiệp đại học và có một nghề vững chắc.

Chàng được bổ về Cần Thơ làm việc. Trước khi lên đường, chàng phải mua sắm một số vật dụng cần thiết cho cuộc sống hàng ngày. Lần đầu tiên chàng vào chợ Bến Thành, nên thấy ngỡ ngàng. Chàng đi loay quanh để xem quang cảnh của chợ. Đến khu bán vải, chàng bỗng trông thấy một bóng dáng quen thuộc. Bước nhanh lại gần, chàng nhận ra Thanh. Vừa lúc đó Thanh cũng nhìn thấy chàng. Hai người đứng chết lặng mà ngó nhau. Cuối cùng, Kim bước đến gần Thanh, nắm lấy tay nàng, mừng rỡ nói:

- Thanh...Thanh...

Rồi nghẹn ngào không sao tiếp được. Trong khi đó, hai mắt Thanh đỏ hoe, môi mấp máy mà không nên lời. Cuối cùng, Kim lấy lại bình tĩnh, hỏi:

- Thì ra Thanh cũng vào Nam?

- Vâng, em cũng vào Nam từ hồi đó.

- Thế mà sao anh tìm em suốt mấy tháng trời mà không gặp?

Thanh lấy khăn chấm nước mắt, rồi đáp:

- Chuyện hơi dài, để lúc nào mình gặp nhau em sẽ kể anh nghe.

Kim lắc đầu:

- Gặp được em rồi, anh không thể xa em được nữa.

Thanh ngập ngừng:

- Em...em.. đã có chồng...

Kim nghe như tiếng sét bên tai. Chàng lão đảo như muốn ngã, vội dựa vào cái cột ngay bên cạnh. Mấy giây sau, khi đã bình tĩnh lại, chàng nghẹn ngào hỏi:

- Em...Em có nói đùa không?

Hai mắt đỏ hoe, Thanh đáp:

- Em đã có chồng và có cả con nữa...Chuyện hơi dài, để lúc nào gặp riêng anh, em sẽ nói hết.

- Còn lúc nào nữa? Kim hỏi bằng một giọng nửa tuyệt vọng nửa nghi ngờ.

- Bây giờ em đang bận bán hàng, tối nay em sẽ đóng cửa sớm rồi gặp anh ở một tiệm ăn quanh đây. Em sẽ kể hết mọi chuyện cho anh biết.

Kim khẽ thở dài, có giọng chấp nhận:

- Máy giờ em định đóng cửa hàng, giờ đó anh sẽ đến chờ em?
- Năm giờ anh đến là vừa rồi.

Từ giờ phút đó Kim cứ quanh quẩn trong chợ, không dám đi xa, sợ mất Thanh lần nữa. Thỉnh thoảng chàng lại ngó về cửa hàng bán vải của Thanh. Nhưng nàng đã giữ lời hứa. Đúng năm giờ nàng ra khỏi chợ Bến Thành. Nàng đứng trước cửa chợ, phía bùng binh, nhìn quanh tìm Kim. Không để nàng phải đợi lâu, chàng bước nhanh đến bên nàng. Hai người vào một tiệm ăn trên đường Lê Lợi. Sau khi gọi món ăn, Thanh bắt đầu kể :

- Em xin thú thật em đã trốn anh....

Kim không để nàng nói tiếp, cắt lời hỏi :

- Tại sao?
- Thì để em kể từ từ...Từ Hải Phòng em đi tàu Marine Serpent đến Saigon. Lúc lên bờ, trông thấy anh ra đón, em vội lẩn vào đám đông, lấy nón che mặt để anh không nhận ra. Sở dĩ em phải làm như vậy vì em không còn xứng đáng với anh nữa.

Kim nói bằng một giọng cương quyết :

- Lúc nào em cũng xứng đáng hết, ngay cả bây giờ, dù em đã có chồng có con. Anh yêu em thì bất cứ trong hoàn cảnh nào anh cũng vẫn yêu.

Thanh cảm động :

- Anh yêu em đến thế sao?
- Anh tưởng em biết từ lâu rồi...Thôi, em kể chuyện của em đi.
- Chắc anh còn nhớ em nói với anh em sẽ trốn cậu mợ em để đi cùng với gia đình một người quen xuống Hải Phòng, rồi đi Nam bằng đường biển...Em đã làm đúng như lời em nói. Trong khi chờ đợi xuống tàu ở Hải Phòng, một đêm em bị người con trai của gia đình đó hãm hiếp. Rồi hắn buộc em phải làm vợ hắn, nếu không hắn sẽ giết em. Hải Phòng lúc đó hỗn loạn, lại lạ nước lạ cái, chẳng biết chạy trốn đi đâu, cũng chẳng biết thưa kiện ở đâu, đành phải nghe lời hắn. Vào Saigon, hắn không nghề không nghiệp, chẳng biết làm ăn gì, em phải bỏ vốn ra buôn bán nuôi hắn cho đến ngày nay. Em đã có một đứa con gái hai tuổi với hắn.

Ngẫm nghĩ giây lát, Kim hỏi :

- Em có muốn bỏ nó để sống với anh không?
- Tất nhiên em muốn, nhưng biết làm sao bây giờ?
- Anh sẽ hỏi mấy người bạn làm luật sư của anh để tìm cách gỡ.

Thanh rụt rè :

- Anh phải cẩn thận vì hắn dám giết em lắm đấy.
- Em yên chí. Lần này anh không thể để mất em được nữa.

Sau khi chia tay với Thanh, Kim tìm gặp ngay một người bạn luật sư để hỏi ý kiến. Người bạn này khuyên Kim nên nhờ một nữ luật sư cho dễ liên lạc với Thanh mà không bị ai để ý, nghi ngờ. Kim đồng ý và xin bạn giới thiệu. Một nữ luật sư sau khi nghe chuyện đã nhận lời giúp Kim. Bà khuyên Kim nên lánh mặt để người chồng của Thanh không nghi ngờ. Kim nghe lời, bèn đi nhận nhiệm sở mới ở Cần Thơ. Nhưng cứ cuối tuần chàng lại về Saigon nghe ngóng. Đến tuần thứ tư chàng được biết Thanh đã nộp đơn xin ly dị và đã dọn ra ở riêng, tạm nghỉ buôn bán. Kim rất mừng vì thấy tương lai thật sáng sủa. Chàng tính rằng Thanh sẽ không phải trở lại việc buôn bán nữa vì nàng sẽ về Cần Thơ sống với chàng.

Nhưng bỗng một hôm chàng nhận được thư bà luật sư báo tin Thanh đã hủy bỏ cuộc ly hôn với chồng. Không những thế, nàng còn bế con trở về với chồng. Như một tiếng sét giữa trời quang mây tạnh, Kim hoảng hốt chạy vội về Saigon để tìm hiểu nguyên do sự thay đổi. Chàng nhờ bà luật sư tìm cách gặp Thanh. Bà liền viết thư cho tùy phái đến nhà Thanh. Chỉ trong vòng một tiếng, Thanh đi taxi đến ngay. Nàng đưa cả đứa con gái đi cùng. Bà luật sư đưa hai người vào một phòng bên cạnh bàn giấy của bà để họ được tự do nói chuyện. Khi luật sư vừa đi khỏi, Thanh nói ngay :

- Em không thể bỏ con em được. Nó cứ nằng nặc đòi về với bố nó, vì nó được bố thương yêu và nuông chiều lắm. Bây giờ anh ấy hứa sẽ thay đổi cuộc sống, sẽ làm ăn đàng hoàng, không sống dựa vào em nữa. Thôi thì đã lỡ cũng đành phải tin lời hứa vậy. Cuộc đời nhiều bất trắc, em cũng chẳng biết đời ra sao, đành chấp nhận sự đã rồi. Anh cũng phải chấp nhận định mệnh khắt khe này vậy.

Dù Thanh đã nói rõ ràng, Kim vẫn hỏi :

- Nghĩa là mình sẽ phải xa nhau vĩnh viễn?

Thanh không đáp đúng câu hỏi, thờ dãi nói :

- Dù sao mình cũng có họ, anh ạ.
Kim chợt đứng lên, lặng lẽ bỏ ra khỏi phòng trước vẻ ngỡ ngác của Thanh.

Tạ Quang Khôi
(4-19-2011)